

þá um morguninn — kom hann með hann í fanginu upp bakkann og færði hann heim.

Nú leið sjálfsagt rúmt ár frá því þetta skeði. En síðla eitt kveld um haustið, þá heyrir presturinn að komið er hægt við dyrnar á forstofunni, og þreifað varúðarlega fyrir sér eftir lokunni. Prestur lauk upp dyrunum, og maður kom inn, lotinn, alvarlegur, magur og hvítur á hár. Presturinn horfði lengi á hann áður en hann kæmi fyrir sig hver hann væri. Þetta var Þórður. „Ber þig svona seint að?“, spurði prestur og staðnæmdist fyrir framan hann. „Ójá, eg er seint á ferð“, mælti Þórður og setti sig niður. Prestur tók sér og sæti sem hann biði einhvers. En það var lengi dauðapögn. Loks sagði Þórður: „Eg kom hér með nokkuð, er eg vildi gefa til styrktar fátækum. Það getur verið sjóður, er beri nafn sonar míns“. Hann stóð á fætur, lagði peninga á borðið og settist svo niður aftur.

Presturinn taldi peningana og sagði því næst: „Þetta eru miklir peningar.— „Það er helmingur jarðarverðsins. Eg seldi jörðina mína í dag“.— Presturinn sat þegjandi langa stund. Loksins segir hann með þýðri rödd: „Hvað hugsarðu þér nú að taka þér fyrir?“ — „Eitthvað göfgara.“—

Þeir sátu svo um stund. Þórður horfði niður fyrir sig ofan á gólfíð, en prestur starði á hann.

Þá sagði prestur loks hægt og seint: „Nú held eg að sonur þinn hafi loks orðið þér til blessunar“. — „Mér finnst það og líka sjálfum“, sagði Þórður. Hann leit upp sem skjótast og tvö stór tár hrundu niður kinnharnar.

(Lauslega þýtt).

Hjátrú.

Smágreinir úr Plutarchs „De Superstitione.“

Óviðráðanlegust og ólæknanlegust allra öfga er hjátrúin. Sjórinn ógnar þeim ekki, er aldrei fer á skip, né orustan þeim, sem heima situr. Stigamaðurinn hræðir ekki þann, sem aldrei